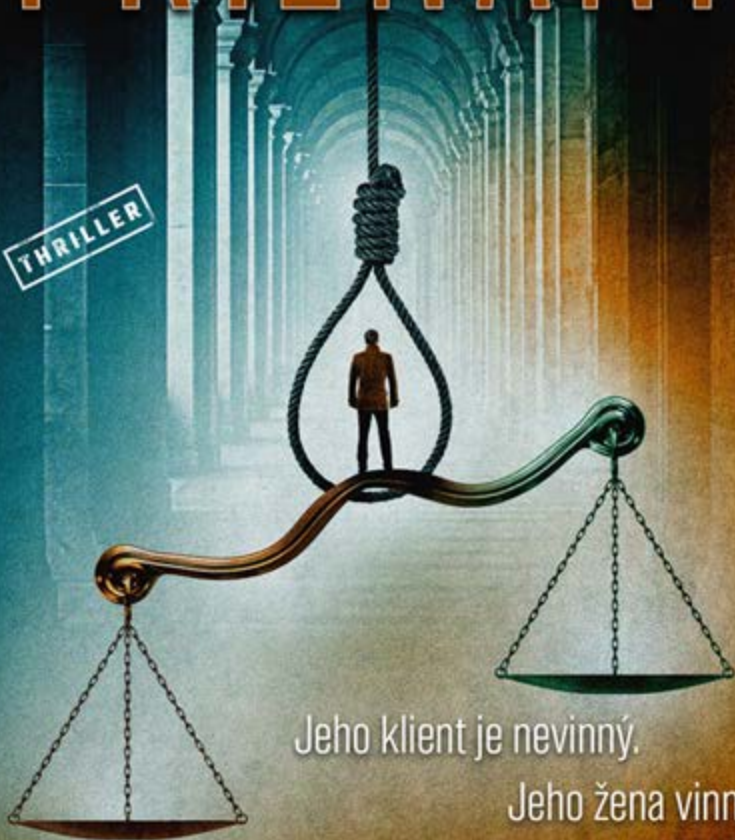

Steve Cavanagh

PŘÍZNÁNÍ

THRILLER

Jeho klient je nevinný.

Jeho žena vinná.

Přiznání

Copyright © 2018 by Steve Cavanagh

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5656-8 (pdf)

PŘIZNÁNÍ

Steve Cavanagh

přeložila Kateřina Elisová

VENDETA

Věnováno Tracy

Úterý 17. března

19:58

Myslel jsem si, že jsou všichni mrtví.

Mýlil jsem se.

Advokátní kancelář *Harland a Sinton* sídlila ve třicátém osmém patře Lightner Building. Jednalo se o korporátní firmu poskytující služby čtyřadvacet hodin denně, jednu z největších v New Yorku. Světla jsou obvykle rozsvícená nepřetržitě, ale vetřelci před dvěma minutami, možná i před více, odpojili proud. Bolela mě záda a v ústech jsem cítil chuť krve, která se mísila se zápachem spálené kyseliny stoupajícím z vystřílených nábojnic, jež chřestily na koberci. Úplněk ozařoval přízračné stopy kouře, které jako by se vznášely od podlahy a vypařily se, jakmile jsem je zahlédl. Měl jsem pocit, že mám levé ucho plné vody, ale věděl jsem, že jsem jen ohluchl ze střelby. V pravé ruce jsem držel prázdný vládní glock 19. Poslední náboj provrtal tělo muže, který teď ležel mrtvý u mých bot. Jeho nohy dopadly přes břicho vedle ležící mrtvoly. V podivném okamžiku uvědomění jsem si všiml, že se po sobě všechna těla na podlaze konferenční místnosti natahují. Nedíval jsem se na každé

z nich jednotlivě, nedokázal jsem přimět oči, aby pohlédly na jejich mrtvé tváře.

Lapal jsem po dechu. Musel si probojovat cestu svorkou adrenalinu, který mi hrozil roztrhnout hrud'. Chladný vítr z rozbitého okna za mnou mi začal osušovat zpocený zátylek.

Když jsem spatřil svého vraha, digitální hodiny na stěně ukazovaly 20:00.

Neviděl jsem obličej, dokonce ani tělo, můj vrah se skrýval v tmavém rohu konferenční místnosti. Zelené, bílé a zlaté záblesky z ohňostroje, který vybuchoval nad Times Square, vysílaly do místnosti světelné obrazce v podivných úhlech, jež na okamžik osvětlily malou pistoli ve zdánlivě nikomu nepatřící ruce v rukavici. Ruka držela ruger LCP. Přestože jsem svého vraha neviděl, pistole mi toho hodně napověděla. Do rugeru se dávalo šest devítimilimetrových nábojů. Byl dostatečně malý, aby se vešel do dlaně, a vážil méně než pořádný steak.

Ačkoli se jedná o účinný kousek, postrádá údernou sílu pistole plné velikosti. Jediným důvodem, proč by někdo takovou zbraň používal, je zamaskovat skutečnost, že ji vůbec má. Tato malá zbraň se stala oblíbenou záložní pistolí většiny bezpečnostních složek – je natolik malá, aby ji bylo možné skrýt v kabelce či v kapse na míru uší-tého obleku, aniž by poničila fazónu saka.

Hlavou mi probleskly tři možnosti.

Tři možní střelci.

Žádného z nich bych nedokázal přesvědčit, aby zbraň odhodil.

Vzhledem k posledním dvěma dnům, jež jsem strávil u soudu, měli všichni tři dobrý důvod mě zabít. Tušil jsem, který z nich by to mohl být, ale právě teď se zdálo, že na tom tak nějak nezáleží.

Před čtrnácti lety jsem přestal být podvodníkem. Už neexistuje hochštapler Eddie Flynn, stal se ze mě Eddie Flynn právník. A dovednosti, které jsem se naučil na ulici, jsem ohromně snadno přenesl do soudní síně. Místo toho, abych obíral krupiéry, sázkaře, pojišťovny a drogové dealery, svoje řemeslo používám proti soudcům a porotám. Ale nikdy jsem neušil boudu na svého klienta. Až do doby před dvěma dny.

Hlaveň rugeru mi mířila na hrudník.

Tenhle poslední podvod mě bude stát život.

Zavřel jsem oči a cítil se zvláště klidný. Tak se to nemělo stát. Nějak se mi ten poslední nádech nezdál správný. Připadal jsem si podvedený. Přesto jsem si naplnil plíce kouřem a štiplavým kovovým pachem, který přetrvával ještě dlouho po střelbě.

Neslyšel jsem výstřel, neviděl jsem záblesk ústí hlavně nebo zpětný náraz. Jen jsem cítil, jak se mi kulka zarývá do těla. Osudný výstřel se stal nevyhnutelným od okamžiku, kdy jsem uzavřel dohodu. V duchu jsem se ptal sám sebe, jak jsem se tady vlastně ocitl?

Čeho se týkala dohoda, která vedla až k tomu, že jsem vyfasoval kulku?

Začalo to, jako většina věcí, nenápadně. Před čtyřiceti osmi hodinami všechno odstartovalo párátka a čtvrták.

Neděle 15. března

Osmáctyřicet hodin do výstřelu

Klíč vklouzl do zámku.

Zkameněl jsem.

Něco nebylo v pořádku.

Dřevěné vstupní dveře do čtyřpodlažní budovy z pískovce, ve které se nacházelo pět kanceláří, včetně mé advokátní praxe čítající jediného člověka, vypadaly jako jakékoli jiné na tomto konci West 46th Street. Oblast představovala směsici barů, rychlých občerstvení nabízejících různé nudle, prvotřídních restaurací, kanceláří účetních, praxí soukromých lékařů, přičemž čím blíže k Broadwayi, tím více nóbl. Panelové vchodové dveře do našeho domu asi před měsícem nechali natřít na modro. Zadní část se pyšnila ručně vyříznutým plátem s ocelovou zadní stranou – malé překvapení pro každého, kdo by si myslel, že může prokopnout jeden z panelů a otevřít dveře zevnitř.

O takový typ čtvrti se jednalo.

Co se týče zámků, nemám moc zkušeností. Nenosím u sebe šperháky, nikdy jsem je nepotřeboval, dokonce ani ve svém dřívějším životě podvodníka. Na rozdíl od mnohých

podfukářů jsem se nezaměřoval na obyčejné obyvatele New Yorku. Cítil jsem na jedince, kteří si zaslouží, aby jim někdo vybral kapsy. Mým oblíbeným terčem se staly pojišťovny. Čím větší, tím lepší. Podle mého samy představovaly největší podvod na světě. Bylo jen fér, když si čas od času na jejich úkor někdo namastil kapsu. A abych podvedl pojišťovnu, nemusel jsem se vloupat dovnitř, stačilo si jen zajistit pozvání. Moje hra nebyla jen o řečech. Ovládal jsem fyzické pohyby, které ji podpořily. Strávil jsem roky studiem triků rukou. Můj táta se v tomto oboru stal umělcem, který operoval v barech a metru. Učil jsem se od něj a časem jsem si vypěstoval dokonalý hmat – smysl pro váhu, cit a pohyb. Můj otec tomu říkal „chytré ruce“. Tento jemně vybroušený smysl mi napověděl, že je něco špatně.

Vytáhl jsem klíč ze zámku a pak ho zasunul zpátky. Znovu ven. A ještě jednou. Šlo to tišeji a plynuleji, než jsem si pamatoval. Méně těžkopádně, s menším odporem i tlakem. Můj klíč dovnitř vklouzl téměř sám, jako po másle. Zkontroloval jsem zoubky – byly tak tvrdé a ostré, jak jen čerstvě vybroušené klíče můžou být. Přední strana zámku, standardní typ s cylindrickou vložkou, měla kolem dokola klíčové dírky škrábance, ale pak jsem si vzpomněl, že chlápek, který v přízemí provozuje cestovní kancelář, si do ranní kávy rád přileje bourbon. Několikrát jsem ho slyšel, jak bojuje s klíči, a když jsem ho jednou ráno míjel v hale, jeho dech mě téměř porazil. Před rokem bych si toho nevšiml. Byl bych stejně opilý jako on.

I když pominu škrábance na zámku, drastickou změnu v ovládání klíče jsem popřít nemohl. Pokud by majitel vyměnil mechanismus, můj klíč by nefungoval. Nezaznamenal jsem žádný znatelný pach zámku ani klíče, který byl na dotek suchý. Kdyby do zámku někdo nastříkal univerzální mazivo WD-40, všiml bych si zápachu. Skutečně existovalo

jen jediné vysvětlení – od chvíle, kdy jsem ráno odešel z kanceláře, někdo zámek násilím odemkl. Přespával jsem v kanceláři a neděle představovaly jakési nutné zlo. Už jsem si nemohl dovolit platit nájem za byt i kancelář. Rozkládací postel v zadní místnosti byla všechno, co jsem potřeboval.

Majitel si nemohl dovolit alarm. Já také ne, ale přesto jsem si chtěl zajistit jistou míru bezpečí. Dveře se otevíraly dovnitř. Pootevřel jsem je asi o centimetr a uviděl jsem čtvrták umístěný ve vydlabané části na pravé straně zárubně, na straně zámku. Samotné dveře zakrývaly polovinu mince a bránily tomu, aby spadla na schod. Večer, když jsem odcházel, abych si nakoupil nějaké jídlo, jsem vložil čtvrták do mezery mezi rámem a dveřmi. Zasunul jsem ho do otvoru ve tvaru mince, který jsem do zárubně vyřízl zavíracím nožem. Kdyby se někdo vloupal dovnitř a nechtěl, abych o tom věděl, uslyšel by pád čtvrtáku, poznal by, že jde o figl, a snažil by se ho tam vrátit. Moje naděje spočívala v tom, že se vetřelec zaměří na hluk a záblesk padající mince a nevšimne si precizně zaseknutého párátko pětadvacet centimetrů nad prvním pantem na opačné straně dveří.

Ať už se ten večer dovnitř vloupal kdokoli, dal si záležet, aby vrátil minci, ale přehlédl párátko, které leželo na schodu.

Ze zbývajících čtyř kanceláří v budově byly obsazené tři – cestovka v likvidaci, finanční poradce, jehož jsem nikdy neviděl nikde poblíž, a pochybně vyhlížející hypnotizér, jenž ke klientům rád chodil domů. V těchto kancelářích se obvykle pracovalo od devíti do pěti, v případě zástupce cestovky a hypnotizéra od jedenácti do tří. V žádném případě by nikdo z nich nepřišel v neděli, a už vůbec by se neobtěžovali vrátit čtvrták. Kdyby se jednalo o mé sousedy, strčili by si minci do kapsy a zapomněli by na ni.

Upustil jsem noviny a sehnul se pro ně. Snížil jsem se do podřepu a rozhodl se, že si převážu tkaničky. Nikdo po mé levici. Na pravé straně taky nic.

Pomalu jsem se přesunul ke své druhé botě a prohlédl si protější stranu ulice. Opět nic. Pár aut zaparkovaných po mé levici, ale jednalo se o staré kusy se zamlženými předními skly, v žádném případě to nebyly sledovací vozy. Vpravo přes ulici mířil ruku v ruce pár do taverny Přesýpací hodiny. Milovníci divadla, kteří si před představením chtějí něco zakousnout. Od té doby, co jsem se sem přestěhoval, jsem do taverny zašel dvakrát a v obou případech jsem si dal ravioly s humrem. A podařilo se mi vyhnout hádání značky piva a panáků, které se střídaly s otáčením velkých přesýpacích hodin na stěně za barem. Abstinence pro mě stále představovala každodenní perný úkol.

Zavřel jsem vchodové dveře a sebral ze schodů noviny. Přitiskl jsem si límec kabátu na krk, abych se ochránil před vlezlým zimním chladem, a vyrazil jsem pryč. Jako podvodník jsem si udělal spoustu nepřátel a během svojí právnické kariéry se mi k nim podařilo přidat ještě pár dalších. Říkal jsem si, že se vyplatí být opatrný. Ve smyčce jsem obešel tři bloky a využil jsem přitom všechny techniky proti sledování, které jsem znal – zabočil jsem do nahodilé uličky, a než jsem zahrnul za roh, přešel jsem do lehkého běhu. Jakmile jsem se dostal na druhou stranu, zpomalil jsem. V oknech aut a v reklamních vývěskách zasazených v plexisklech na zastávkách jsem se díval za sebe, krátce jsem se zastavil a rychle se otočil, abych se vrátil ve svých stopách. Začal jsem si připadat trochu hloupě. Nikdo mě nesledoval. Došel jsem k závěru, že buď měl hypnotizér štěstí a přivedl si klienta do kanceláře, nebo se možná konečně objevil finanční poradce, aby si vybral přeplněnou poštovní schránku či skartoval spisy.

Když jsem znovu zahlédl sídlo své kanceláře, necítil jsem se už tak hloupě. Kancelář jsem měl na třetím podlaží. První dvě se utápěla ve tmě.

V mém okně svítilo světlo a nevydávala ho lampa na stole. Paprsek se zdál malý, tlumený, nakláněl se a pohyboval. Baterka.

Po celém těle jsem cítil mravenčení. Dlouze jsem vydechl mlžný obláček páry. Napadlo mě, že normální člověk by zavolal policii. Tak jsem ale nebyl vychovaný. Když se živíte jako podvodník, poldové ve vašem myšlenkovém procesu nefigurují. Podobné záležitosti jsem zvládal sám a potřeboval jsem vědět, kdo je v mé kanceláři. V kufru svého mustangu vozím montážní páku, ale nemělo smysl, abych se vracel na parkoviště, protože se mi ji nechtělo nosit po ulici. Zbraň nevlastním, nemám je rád, ale existují určité předměty na obranu domova, které by mi nevadilo použít.

Tiše jsem otevřel vchodové dveře a zachytil čtvrták dřív, než dopadl na dlaždice. V hale jsem se zul, abych šel co možná nejtišeji, a pak jsem se přesunul ke sloupku poštovních schránek na zdi.

Ve schránce s nápisem EDDIE FLYNN, ADVOKÁT jsem měl veškerou zálohu, kterou kdy budu potřebovat.

Sundal jsem z řetízku klíček a opatrně jsem položil ostatní klíče na horní stranu poštovních schránek. Teprve pak jsem otevřel nový visací zámek, který jsem nainstaloval. Pod hromadou tlustých hnědých obálek a nevyžádané pošty jsem našel pár boxerů z mosazi. V pubertě jsem boxoval za naši farnost. Jako spousta dalších chudých katolických dětí v New Yorku. Box měl vštěpovat disciplínu a sportovní chování, ale v mém případě na tom táta trval z úplně jiného důvodu. Zastával názor, že když dokážu dát pěstí klukovi, který je dvakrát větší než já, nebude si muset dělat takové starosti s mými začátečnickými chybami, až nastane čas, abych se vydal na vlastní dráhu podvodníka. Musel jsem jen tvrdě trénovat v posilovně, pilovat různé triky a zatraceně se snažit, aby se o ničem nedozvěděla máma.

Hala se utápěla ve tmě, ticho a klid jen občas přerušilo sténání vycházející z trubek topení. Schody byly staré a vrzaly jako blázen. Zvážil jsem svoje možnosti a došel jsem k závěru, že schody způsobí méně hluku než prastarý výtah. Našlapoval jsem zlehka a držel se u kachlíkové zdi. To mi během stoupání umožnilo sledovat část pater nade mnou a zároveň jsem se vyhnul nejhoršímu vrzání starých prken, která hlučně praskala, když člověk zatížil střed schodiště.

Mosazné boxery na rukou studily. Jejich ledový dotek mě určitým způsobem uklidňoval. Jakmile jsem se blížil k vrcholu třetího podlaží, uslyšel jsem hlasy. Tlumené, tiché tóny.

Dveře vedoucí do mé kanceláře byly dokořán. V nich stál muž otočený zády do chodby. Za ním jsem viděl přinejmenším jednoho muže s baterkou namířenou do horní zásuvky mojí kartotéky. Muž zády ke mně měl v uchu sluchátko. Viděl jsem průsvitný drát, který se mu vinul od ucha dolů k záhybům černé kožené bundy. Měl na sobě džíny a vysoké boty s masivní podrážkou. Strážci zákona, ale rozhodně ne obyčejní poldové. Podobná sluchátka nepatří ke standardní výbavě newyorské policie a většina poldů by nezaplatila stovky dolarů za privilegium, že vypadají buď děsně takticky, nebo prostě super. Ovšem rozpočet federálních složek zajistil sluchátka každému agentovi. Jenže federálové by nechali jednoho muže v hale a nezatěžovali by se vrácením čtvrtáku do rámu dveří. Jestli ti chlapi nepatřili k federálům nebo policii, tak kdo to byl? Znervózňovala mě skutečnost, že měli vysílačky. Díky nim byli organizovaní. Nešlo o partičku feťáků, co si chtějí rychle přijít na pár dolarů.

Posledních několik schodů jsem se plazil a dával si velký pozor, abych se břichem tiskl k zemi. Slyšel jsem, jak se šeptem baví, ale nedokázal jsem rozluštit o čem. Muž s baterkou šmejdící v kartotéce mlčel. V kanceláři tedy byli ještě další, které jsem neviděl a kteří spolu mluvili. Když jsem se přiblížil, slyšel jsem je zřetelněji.

„Už něco máš?“ zeptal se nějaký hlas.

Ten, který prohledával kartotéku, zavřel zásuvku a otevřel další pod ní.

„Nic relevantního k cíli,“ odpověděl muž a vytáhl složku. Otevřel ji a s pomocí baterky ji začal pročítat.

Cíl.

To slovo mi jako tlaková vlna vehnalo do žil kypící adrenalin. Svaly na krku se mi stáhly, dýchal jsem zrychleně.

Neviděli mě.

Měl jsem dvě dobré možnosti. Vyklouznout, nasednout do auta, jet jako blázen celou noc a pak ze sousedního státu zavolat policii. Možnost číslo dvě – zmizet odsud, zapomenout na auto, naskočit do prvního taxíku, který uvidím, zamířit do bytu soudce Harryho Forda na Upper East Side a z bezpečí jeho gauče zavolat poldům.

Obě možnosti vypadaly rozumné. Obě se zdály chytré a obě v sobě nesly jen minimum rizika.

Ale to bych nebyl já.

Tiše jsem se napřímil a zakroutil jsem krkem. Pravou pěst jsem zvedl pod bradu a vyrazil ke dveřím.

Muž stojící ve dveřích se začal otáčet, jakmile jsem se rozběhl. Nejdřív se polekal náhlých těžkých kroků. Když mě uviděl, otevřel ústa, nasál obrovský lok vzduchu a oči se mu doširoka otevřely, jak ho zasáhl pud sebezáchovy dřív než instinkt vypěstovaný výcvikem. Dostavil se šok, následovala reakce. Ještě předtím, než stačil vykřiknout, jsem viděl, jak se jeho mysl vědomě snaží ovládnout paniku, když pravou rukou začal šmátrat směrem k pistoli připevněné na boku.

Příliš pozdě.

Nechtěl jsem ho zabít. Kdosi mi jednou řekl, že je neprofesionální zabít člověka, aniž bychom přesně věděli, kdo to je. Kdybych ho udeřil do obličeje nebo do hlavy, za normálních okolností byla pravděpodobnost padesát na padesát, že se rána ukáže jako smrtelná, ať už díky síle mosazného boxeru, který mu rozbije hlavu a způsobí masivní krvácení, nebo kvůli tomu, že si chudák sám rozbije lebku, když mu tělo v bezvědomí dopadne na zem. Moje hybnost však snadno přidala patnáct až dvacet kilo nárazového tlaku navíc. Při takové rychlosti se pravděpodobnost smrtelného poškození zvýšila, a pokud bych ho zasáhl do hlavy, zřejmě bych toho chlapíka uspal navždy.

Já ho ale potřeboval jen zneškodnit.

Byl to pravák.

V poslední vteřině jsem sklonil pravou pěst a upravil směr. Úder ho zasáhl až na kost, do pravého bicepsu, a prsty jeho ruky se okamžitě rozevřely a pak se uvolnily. Připomínalo to přerušení elektrického vedení – tak silné pohmoždění velkého svalu bude znamenat, že jeho paže zůstane několik hodin bez života. Hybná síla mě kolem toho chlapa přenesla právě ve chvíli, kdy se mu z hrdla vydral první výkřik.

Jeho partner upustil složky, které si četl, prudce se otočil a namířil na mě baterku. Ten muž byl levák a já jsem jeho švihů vyšel vstříc. Kilo clevelandské mosazi omotané kolem mé levé pěsti se setkalo se svítilnou a rozseklo ji na dvě poloviny. Žárovka explodovala a světlo zhaslo ve spršce jisker. V okamžiku exploze světlo na okamžik ozářilo mužův obličej, takže jsem viděl, že má otevřená ústa a oči vytřeštěné, jak mu tvář zkřivil šok. Jenže to nebyl šok. Zřejmě jsem mosazným boxerem zachytil jeho ruku. V polosvitu pouličních lamp jsem sledoval, jak muž padá k zemi a dlaní si chrání zlomené prsty.

„Eddie, přestaňte!“ ozval se ze tmy hlas.

Lampa na mém stole se rozsvítila.

„Ferrare, Weinsteine, stáhněte se,“ řekl muž sedící za mým stolem. Poprvé jsem se s ním setkal asi před půl rokem. Chlápek, jehož jsem zachránil, když jsme se oba dostali do střetu s ruskou mafií – zvláštní agent Bill Kennedy z Federálního úřadu pro vyšetřování. Mluvil k mužům, které jsem napadl a kteří teď oba klečeli na zemi. Ten s nakrátko ostříhanými vlasy zatínal zuby pod nápořem bolesti zraněných prstů. Druhý, větší muž v kožené bundě, držel v ruce zbraň, stále bezpečně zastrčenou v pouzdře.

Kennedy byl ten poslední, koho bych ve své kanceláři čekal. Opřel se na mé židli, položil si nohy na stůl a překřížil

kotníky. Podíval se na své muže a pak přešel pohledem na mě, jako kdybych rozbil něco, co mu patří. Tmavomodré kalhoty obleku se mu trochu vyhrnuly, dost na to, abych viděl jeho černé hedvábné ponožky a záložní pistoli připevněnou k levému kotníku – ruger LCP.

„Sakra, o co jde?“

„Uklidněte se. Právě jste napadl dva federální agenty. Ježíši, Eddie, to jsou moji chlapi.“

Agent, který držel baterku, se pomalu zvedl a jeho ukazováček mířil nepřírozeným směrem. Zatnul zuby a s cvaknutím vrátil prst na své místo. Nic jsem mu nezlomil. Jen vykloubil. Jeho kámoš vypadal mnohem hůř. Byl bledý a zpocený. Oba agenti zamířili od skříněk se spisy k pohovce na opačné straně místnosti.

„Budou v pohodě,“ řekl jsem. „Možná si budou muset týden utírat zadky druhou rukou, ale přežijou to. Což ale nemůžu tvrdit o vás, pokud mi neřeknete, proč jste se vloupali do mé kanceláře. A mimochodem, nejedná se o útok, když bráníte svoji osobu nebo majetek před vetřelcem. Myslel bych si, že vás to v Quanticu naučili. Máte povolení?“

Nechal jsem sklouznout boxer z prstů na hromádku dokumentů na mém stole. Kennedy dal nohy na podlahu, zvedl boxer a nasadil si ho na ruku, takže cítil smrtící váhu na svých kloubech.

Vytáhl prsty a zbraň opět spadla na hromádku stránek. „Mosazný boxer, Eddie?“

„Těžítko na papíry. Kde máte povolení?“

Než odpověděl, začal se škrábat na hřbetu ruky. To mi řeklo všechno, co jsem potřeboval vědět. Kennedy si dělal velké starosti a svoji úzkost přenesl na tělo. Kůže kolem nehtů na obou palcích, kde si ji drásal zuby i nehty, vypadala otekle a zarudle. Nebyl oholený a zdálo se, že by potřeboval sprchu, ostříhat a pořádně se vyspat. Jeho obvykle zářivě bílá košile měla zašedlou barvu stejně jako váčky pod očima a pokožka na jeho čtyřicetileté tváři se ztenčila. Podle dvouapůlcentimetrové mezery kolem límce jsem usoudil, že hodně zhubl.

Když jsem se s Kennedym setkal poprvé, zastupoval jsem hlavu ruské mafie Oleka Volcheka. Soudní proces se zvrtnul, a to pořádně. Volchek si vzal moji desetiletou dceru Amy jako rukojmí a vyhrožoval, že ji zabije. Během pěti měsíců, které uplynuly od soudního procesu, jsem se na ty zoufalé hodiny snažil zapomenout. Ale nešlo to. Pamatoval jsem si všechno – agónii při pomyšlení, že jí někdo ublíží, že ukončí její mladý život a že to všechno bude moje vina. Jen při té představě se mi zastavovalo srdce.

Kennedy málem umřel, ale k doktorům se ho podařilo dostat dřív, než bylo příliš pozdě. Zranění se mu dobře hojila a dokonce mi pomohl urovnat situaci, když se na Volchekově případu usadil prach. Hodně z toho, co jsem během těch dvou dnů udělal, bylo naprosto nezákonné. Kennedy všechno zařídil. Ale ve skutečnosti nevěděl ani polovinu toho, co jsem udělal. A doufal jsem, že se to ani nikdy nedozví.

Po zotavení ze střelných zranění pozval mě a moji rodinu k sobě domů na novoroční oslavu. Moje žena Christine řekla, že nikam nepůjde, už nějakou dobu to mezi námi neklapalo. Asi rok a půl před tím mě po zásluze vyhodila z našeho domu, protože jsem trávil víc času v barech, u nočního

soudu a v restauracích než doma. Přestal jsem pít a situace mezi mnou a Christine se pomalu uklidňovala. Až do Volchekova případu.

Christine si myslela, že jsem Amy vystavil nebezpečí, že naši dceru unesli kvůli mně. Měla pravdu. Ale v posledních několika týdnech její hněv začal slábnout. Mohl jsem se s Amy vídat častěji a minulou středu, když jsem ji přivezl, mě Christine pozvala dál. Vypili jsme spolu láhev vína a dokonce jsme se i trochu zasmáli. Samozřejmě jsem to pokazil, když jsem se ji před odchodem pokusil u dveří políbit. Odvrátila se a položila mi ruku na hrudník, bylo to příliš brzy. Cestou zpátky do kanceláře jsem si říkal, že jednou to bude v pořádku. Jednou možná svoje holky dostanu zpátky. Myslel jsem na ně každou hodinu každý den.

Na ten Kennedyho večírek jsem šel sám, pil jsem limonádu Dr. Pepper, jedl vepřové a solené hovězí a odešel brzy. Obhájci se většinou moc dobře neslučují s lidmi z různých bezpečnostních složek. A podvodníci už vůbec ne. Ale mně se vlastně Kennedy docela líbil. Přes všechnu svoji ustaranost a paličatost to byl přímý, svědomitý agent s dobrými výsledky, a všechno to kvůli mně ohrozil. Viděl jsem jeho kamenný výraz, když teď seděl na druhé straně mého stolu, na mé židli, a zvažoval moji otázku. Nakonec jsem se rozhodl odpovědět si sám.

„Soudní příkaz nemáte, že ne?“

„Zatím můžu říct jen to, že tento malý večírek je pro vaše dobro.“

Prohlédl jsem si kancelář a uviděl čtyři kovové, mohutně vypadající kufry, které byly naskládány na sobě v rohu, a vedle nich stálo něco, co vypadalo jako zvuková aparatura.

„Přerušil jsem zkoušku kapely?“ zeptal jsem se.

„Udělali jsme vám laskavost a prosmejčili jsme vaši kancelář, jestli tady nemáte nějaké odposlouchávací zařízení.“

„Odposlouchávací zařízení? Příště mi nedělejte žádnou laskavost bez toho, abyste se mě nejdřív zeptal. Jen tak pro zajímavost, našli jste něco?“

„Ne, máte to tady čistý.“ Vstal a protáhl si záda. „To s sebou vždycky nosíte těžítka?“

„Kancelářské potřeby se čas od času hodí. Proč jste mi nezavolal a neřekl mi, že přijdete?“

„Nebyl čas, omlouvám se.“

„Jak to myslíte, že nebyl čas? Slyšel jsem tady vašeho kámoše zmínit slovo ‚cíl‘, tak chci vědět, co tady opravdu děláte.“

Než Kennedy stačil odpovědět, uslyšel jsem kroky. Dveře do zadní kanceláře se otevřely a vstoupil malý muž. Bylo mu něco přes padesát, měl šedivý plnovous a brýle s černými obroučkami. Dlouhý černý kabát mu sahal až ke kotníkům. Modrá košile, tmavé kalhoty, prošedivělé kudrnaté vlasy sčesané dozadu, hubená opálená tvář.

„Zajišťujeme vám ochranu,“ řekl drobný muž a odpověděl tak na otázku, kterou jsem položil Kennedymu.

Stál s rukama zabořenýma v kapsách, sebevědomý – pán situace. Nenuceně prošel kolem Kennedyho, usadil svůj zadek na můj stůl a pak se na mě usmál.

„Pane Flynnne, jmenuji se Lester Dell. Nejsem z FBI. Jsem z jiné agentury. FBI je tady, protože je součástí společné pracovní skupiny, kterou vedu. Máme pro vás práci.“ Kývl na mě.

„Skvělé. Tak co jste zač? Z Úřadu pro potírání drog? Z Úřadu pro alkohol, tabák, palné zbraně a výbušniny? Chlápek od kabelovky?“

„Pracuju pro agenturu, která oficiálně neprovádí operace na území USA. Proto se o veškeré lidské zdroje postaraly FBI a ministerstvo financí. Pokud jde o ministerstvo zahraničí, jsem tady jako konzultant.“ Když se usmál, na hnědě

kůži nad vousy se mu vytvořily hluboké vrásky, které se sbíhaly směrem k jeho očím. Ty linky na jeho tváři nevypadaly přirozeně, jako by pro něj úsměv byl něčím neobvyklým. I jeho přízvuk působil nějak divně, výslovnost byla příliš přesná a čistá.

Nemusel jsem se ptát, kde pracuje – jeho úsměv mluvil za vše. Ale stejně mi to řekl. „Neoficiálně, pane Flynnne, tohle je moje operace. A hádám, že už tušíte, pro koho pracuji. Máte pravdu – pro CIA.“

Přikývl jsem. Podíval jsem se na Kennedyho. Pozorně mě sledoval – pečlivě posuzoval moje reakce.

„Jsme v časové tísní, takže mi odpusťte, když budu stručný a výstižný. Jsme tady, abychom provedli preventivní opatření. Abychom se ujistili, že nikdo kromě nás tenhle rozhovor neuslyší. Mám pro vás návrh. Ve skutečnosti pro vás mám případ.“

„Nedělám pro vládu. A už vůbec ne pro takovou vládu, která se mi vloupe do kanceláře.“

„Aha? Myslel jsem, že byste nějakou slušně placenou práci uvítal. Vidím, že vzadu máte rozkládací pohovku, oblečení, televizi, kartáček na zuby v koupelně, hromadu knížek. Ale já z toho nemusím nic vyvozovat. Vím o vás všechno. Každý detail. Jste na mizině. Žijete ve své kanceláři. Máte dvanáct set dolarů na běžném účtu, váš firemní účet je třicet tisíc v mínusu a práce je pomálu.“

Sjel jsem Kennedyho pohledem. Založil si paže a kývl směrem k Dellovi, čímž mi naznačil, že bych měl poslouchat.

„Pane Flynnne, predestřu vám svoji situaci. Strávil jsem pět let vyšetřováním skupiny velmi špatných lidí. Abych byl upřímný, skončil jsem s prázdnýma rukama. Nic jsem nezjistil. Až do včerejška, kdy byly vyslyšeny všechny moje modlitby. Ukázalo se, že jednoho přítele těchto špatných

lidí zatkli za *velmi* špatnou věc. Bude souzen a odsouzen, jedná se o jasný případ. Doufám, že se tento muž nechá přesvědčit, aby se mnou uzavřel dohodu, díky níž by mohl opustit vězení stále ještě mladý. A já na oplátku dostanu možnost zatknout jeho kamarády. Problém je, že právníci tohoto muže můj pohled tak docela nesdílejí. Chci, abyste jeho případ převzal. Chci, abyste toho chlapa zastupoval, a chci, abyste ho přesvědčil, aby dohodu uzavřel. Je to v jeho nejlepším zájmu, stejně tak jako ve vašem.“

Podíval se na hodinky. „Máte čtyřicet osm hodin, tak akorát dost času, abyste se nechal najmout svým novým klientem a donutil ho přiznat vinu. A my s ním uzavřeme dohodu. Pokud to uděláte, federální vláda pro vás udělá dvě věci.“

Z kabátu vytáhl placatku, odšrouboval uzávěr, naplnil odměrku a nalil ji do prázdného hrnku na kávu, který stál na stole. Nezeptal se, jestli si dám, jen nalil a podal mi hrnek.

Sám se trochu napil z placatky a pak pokračoval:

„Zaprvé, zaplatíme vám sto tisíc dolarů. V hotovosti. Bez danění. To není špatné za pár dní práce, vidíte? Zadruhé, a to je pro vás důležitější, udělejte to pro mě a já nepošlu vaši ženu na zbytek života do federálního vězení.“

Dell seděl na mém kancelářském stole a znovu si lokl z placatky. Alkohol, který mi nalil do hrnku, jsem ignoroval, ať už to bylo cokoli. Znovu se nepřírozeně usmál a já se nechal unášet jeho slovy.

Udělejte to pro mě a já nepošlu vaši ženu na zbytek života do federálního vězení.

Viděl jsem, jak se Kennedy napjal. Znal osud poslední skupiny individuí, která vyhrožovala mojí rodině. Vypadal stejně překvapený jako já.

„Delle, řekněte mu, že my jsme tady ti správní,“ poznal Kennedy.

„Bille, teď mluvím já.“ Dell se na mě ani na okamžik nepřestával falešně usmívat.

Jestli Kennedy nebo Dell čekali nějaké představení, tak jsem jim ho nedopřál. Místo toho jsem se opřel v křesle, které mám obvykle vyhrazené pro klienty, a založil si ruce.

„Delle, tohle všechno je velmi zajímavé, ale moje žena je ten nejpočestnější člověk, jakého si umíte představit. Ta ani nepřeběhne ulici mimo přechod. Myslíte si, že na ni něco máte? Fajn, klidně s tím vyrukujte a uvidíme se u soudu. Ve skutečnosti mě nebude potřebovat. Christine je mnohem lepší právník než já. Proto pracuje u *Harlanda a Sintona*

a já... No, já pracuju tady. Takže díky za nabídku. Ty peníze zní skvěle, ale když se k nim přidá výhrůžka, ztrácím zájem. Delle, mně jen tak něco strach nenažene. Až budete odcházet, nezapomeňte vrátit čtvrták.“

Falešný úsměv se změnil v opravdový. V tu chvíli vypadal jinak. Byl okouzlující. Navzdory tomu, co ten chlap říkal a jak působil, vyzařovala z něj vřelost. Vyměnil si pohled s Kennedym, pak se sklonil a z kufříku vedle sebe vytáhl zelenou složku.

„Myslíte si, že vaše žena je v bezpečí, protože je advokátkou u *Harlanda a Sintona*? Ironií je, že vaše žena se do téhle situace dostala *právě proto*, že je advokátkou u *Harlanda a Sintona*.“

„Prosím?“

„Něco jsem vám přinesl ukázat. Vlastně si to můžete nechat. Mám kopii. Stejně jako federální prokurátor. S těmito dokumenty můžeme proti vaší ženě vznést třicet osm obvinění na základě zákona o vyděračských, vlivových a zkorumpovaných organizacích a požadovat dohromady sto patnáct let vězení. Podívejte se sám.“

Spis obsahoval tři stránky. Ani jedna z nich mi moc nedávala smysl. První z nich vypadala jako smlouva o koupi akcií pro společnost, o které jsem nikdy neslyšel. Christinin podpis se na smlouvě objevil ve svědecké roli, vedle podpisu klienta kupujícího akcie.

„Tomuhle nerozumím.“

„Dovolte mi, abych to zjednodušil. Vaše žena podepsala tento dokument první den, kdy v advokátní kanceláři *Harland a Sinton* začala pracovat. Ke každému advokátovi se první den chovají stejně. Víte, jaké to je první den v nové firmě – polovinu času se snažíte nezapomenout, jak se kdo jmenuje, kde máte sedět, kde jsou vaše spisy, a pokoušíte se zapamatovat si všechna ta zatracená nová hesla do

počítače, která vám právě předali. První den u *Harlanda a Sinton*a vás kolem půl páté zavolá jeden ze starších partnerů do své kanceláře. Právě dokončil smlouvu o převodu akcií pro klienta. Už byla provedena hloubková kontrola, ale právě ho odvolali na mimořádnou schůzku a klient zrovna dorazil. Starší partner chce, abyste pro něj odsvědčil dokumentaci. Jediné, co musíte udělat, je sledovat, jak klient podepisuje ten ztracený kus papíru, a připojit k němu svoje jméno. To je vše. Děje se to pořád. Vlastně všech dvě stě dvacet tři právníků, kteří tam pracují, zažilo první den úplně to samé. Ovšem nenechte se mýlit, pane Flynnne. Podepsáním tohoto dokumentu se vaše žena nevědomky stala součástí jednoho z největších finančních podvodů v americké historii.“

„*Harland a Sinton*? Podvod? Kamaráde, to se šeredně mýlíte. Je to jedna z nejstarších a nejuznávanějších firem ve městě. V žádném případě by se nenamočili do něčeho nezákonného. Proč by to dělali? Mají tolik peněz, že nevědí, co s nimi.“

„To ano, mají peníze, jasně. Špinavé.“

„Máte důkazy?“

„Nějaké ano, třeba ty dokumenty, co jste právě četl. Nemáme všechno. Ještě ne. Proto jste přišel na řadu vy. Víte, *Harland a spol.* zažili v průběhu let finanční vzestupy a pády, ale to se všechno změnilo v roce 1995, kdy do firmy nastoupil Gerry Sinton. Nově vzniklá společnost *Harland a Sinton* zkrátila seznam svých klientů na méně než padesát a zaměřila se na cenné papíry, daně, dluhopisy a správu majetku a nemovitostí. Jejich zisky raketově stouply. Před Sintonovým příchodem byla firma čistá a stále má tu nejlepší pověst. Je to ideální nastavení pro jejich malý byznys.“

„Jaký byznys?“

Dell se odmlčel, podíval se na nedotčený alkohol přede mnou a otočil se ke Kennedymu. „Přineste nám kávu, Bille, prosím.“

Kennedy šel dozadu a snažil se vtlouct trochu života do mého starého kávovaru.

„*Harland a Sinton*, to je jen fasáda. Jasně, mají právnickou praxi, ale ve skutečnosti provozují největší systém praní špinavých peněz, jaký byl kdy na území USA realizovaný. Firma zastupuje společnosti, které ve skutečnosti neexistují jinde než na papíře. Přesvědčí své legitimní klienty, aby nakoupili akcie společností, a tito klienti pak mají zaručenou návratnost kolem dvaceti procent ze svých investic. Tito klienti, aniž by o tom věděli, odevzdávají čisté peníze a ty špinavé proudí zpět přes účty fiktivních společností, *Harland a Sinton* je přefiltrují přes účetní knihy, aby vyplatili investory. Špinavé peníze pocházejí od drogových kartelů, teroristů a podobně. A vaše žena podepsala dokument, který ji do tohoto podvodu velmi vážně zatahuje.“

„V žádném případě.“

Znovu jsem se podíval na dokumenty. Pokud to, co říkal Dell, byla pravda, Christine vězela v nejhorším možném průšvih. Skutečnost, že o tom nic nevěděla, neznamenalala vůbec nic. Jedná se o trestný čin porušení odpovědnosti – pokud jste se jakýmkoli způsobem dotkli obchodu a neprovedli jste hloubkovou prověrku společnosti, půjdete ke dnu. Skutečnost, že jste transakci měli na starosti, stačí k odsouzení bez ohledu na vaše úmysly.

„Jak to všechno víte?“

„Protože jsem mluvil s člověkem, který některé transakce zajišťoval přes banky. Řekl mi, jak to všechno bylo. Chystal se ten byznys prozradit.“

„Tak k čemu potřebujete mě?“

„Upřímně? Protože ten svědek je mrtvý. Šéf vaší ženy,
Gerry Sinton, ho nechal zavraždit.“

Kennedy se zarazil s horkou kávou v ruce. Místnost ztichla. Zavřel jsem oči a protřel si čelo. Připadalo mi, jako by se mi ve spáncích hromadil prudký příval olova.

Sakra, do čeho se to Christine zapletla?

Byla to jediná žena, kterou jsem kdy skutečně miloval. Vzali jsme se. Oba moji rodiče už zemřeli a kromě soudce Harryho Forda a mého partnera Jacka Hallorana byli všichni moji přátelé buď podvodníci, šlapky nebo mafiáni, ale i tak to byli kamarádi. V kostele na Freeman Avenue se toho dne sešlo neobvyklé shromáždění. Její strana kostela byla plná Newyorčanů z vyšších vrstev, manhattanské smetánky – majitelů novin, slavných šéfkuchařů, realitních milionářů, právníků, modelek a prominentů, ať už mezi ně patří kdokoli. Na mojí straně byl soudce a můj mentor Harry Ford, křivák právník v podobě mého tehdejšího partnera Jacka Hallorana, sto osmdesát centimetrů vysoká bývalá šlapka jménem Boo, čtyři mafiánští pěšáci spolu se svými neuvěřitelnými manželkami a jejich šéfem Jimmym „Kloboukem“ Fellinim, pár starých kamarádů podvodníků a moje domácí, paní Wachowski, kterou jsem neměl nijak zvlášť v lásce, ale vyvažovala špatný dojem ze zbytku. Všichni se chovali slušně. Jen paní Wachowski mě nakonec zklamala, protože

vypila moc koktejlů a spadla do záchodu. Christininina máma ji musela vytáhnout.

Bylo mi to jedno. Měl jsem oči jen pro Christine. Byli jsme šťastní.

Jenže to tak nezůstalo.

Někde mezi mými šílenými hodinami v soudní síni, Berkleyho případem a mojí náklonností k láhvi mě Christine přestala milovat. Podle jejích očí jsem poznal, že ji to už unavuje. Že je unavená ze mě. Ale i když jsem se ztratil, nikdy jsem neztratil lásku ke své ženě. Minulou středu večer jsem jí připomněl pád paní Wachowski na záchodě a Christine nosem vylítnul pořádný lok vína. A přestože se ode mě na verandě odvrátila, věděl jsem, že existuje malá šance, že bychom jednou mohli být zase spolu. Tu ruku mi na hrudník položila jemně. S něhou, která mi dodávala naději.

Kennedy odfoukl páru z hrnků s kávou, vykročil a jeden mi podal. Postavil se vedle Della a čekal, až se napiju. Byla příliš horká. Odložil jsem hrnek na stůl, zvedl jsem pero a nechal ho kroužit kolem prstů, což mi pomáhalo přemýšlet.

„Kdo byl ten informátor?“ zeptal jsem se.

Dell potlačil grimasu, zvedl se, obešel stůl a s povzdechem se zabořil do mého křesla. Kennedy mu podal druhý hrnek.

„Děkuju, Bille.“ Dell si přidal do horkého kafe další kapku z placatky.

„Od jedenáctého září se CIA zaměřuje na srdce globálního terorismu – financování. Posledních patnáct let jsem pracoval na ostrově Grand Cayman, což je Panamský průplav pro špinavé peníze. Na našem seznamu sledovaných osob jsme měli jednoho chláпка – Farúka. Přijímal příkazy přímo od Gerryho Sintona. Zjistili jsme, že Farúk kromě toho, že je zkorumpovaný bankéř a pere špinavé peníze, obchodoval na internetu s fotkami dětí. V dubnu loňského roku ho chytili

díky mezinárodní policejní operační skupině. Farúka vysledovali prostřednictvím sítě pedofilů, a když ho dostali místní poldové, našli v jeho počítači nelegální snímky. Na Grand Cayman to znamená pořádný trest, ale je více než pravděpodobné, že by ho zabili, jakmile by vešel do vězení. Firma se spoléhala na prostředníky jako Farúk, kteří převáděli peníze, a kdyby se z něj stal práškač, mohl by je všechny zničit.

Tak jsem se rozhodl, že si s ním půjdu promluvit na policejní stanici v George Townu. Aby pracoval v náš prospěch. Firma se ho pár týdnů před tím zbavila, protože Sinton měl nějakou úplně novou metodu přesouvání a praní peněz. Navíc se Farúk bál o svoji kůži. Slíbil nám odhalení největší operace na praní špinavých peněz na světě a dokonce nám dal nějaké důkazy. Některé dokumenty byly stejné jako ta akcionářská dohoda, kterou jste před chvílí viděl, některé byly staré výpisy z bankovních účtů jako taková ochutnávka, co nám může nabídnout, kdybychom mu zajistili novou identitu a život někde jinde. Naservíroval by nám *Harlanda a Sintona*.“

Káva chutnala hořce – starý přístroj a žádné filtry. Snažil jsem se soustředit na muže před sebou a sledovat, jestli něco neprozradí. Vypadal uvolněně, oční kontakt navazoval a přerušoval přirozeně, gestikuloval bez zábran, nezdůrazňoval slova ani si nezakrýval ústa prsty.

„Byli jsme připraveni se dohodnout, a tak jsme v konvoji opustili místní policejní ředitelství. Farúk se na velvyslanectví nedostal. Nevím, kdo provedl útok, ale ať už to byl kdokoli, použil vojenskou taktiku – vyřadil vedoucí vozidlo pomocí reaktivního granátu a zablokoval silnici za ním. V jednom z aut umřela moje hlavní analytička. Jediné, na co si vzpomínám, je, jak křičela, než uhořela. Nemohl jsem se k ní dostat. Farúka vzali živého, firma potřebovala vědět, co vyslepičil policii.“

Sklouzl pohledem ke stolu a díval se na něj, zatímco pokračoval: „Řekl jim všechno. Nebyla šance, že by to vydržel. Našli jsme jeho tělo, přehozené přes zeď velvyslanectví. Byl poleptaný kyselinou, od hlavy k patě. Neměl žádná smrtelná zranění, žádné stopy po větším traumatu. Usoudili jsme, že zemřel na infarkt nebo záchvat způsobený bolestí z popálenin kyselinou. Představte si to – podstoupit takovou bolest, že vaše tělo prostě umře.

S Farúkovou smrtí skončil i případ. Všechny papírové důkazy vedly k právníkům, kteří odsvědčili dohody, aniž by je cokoli spojovalo s partnery. Gerry Sinton odstranil zbytek prostředníků a firma začala prát peníze jiným způsobem. Nic jsme nezjistili.

Máme jedinou šanci, jak dostat *Harlanda a Sintona*, a ta nám spadla do klína včera. Myslíme si, že jsme našli nový zdroj. *Vašeho* nového klienta.“

„Ještě jste mi neřekli, kdo to je. Proč by zrovna on uzavíral dohodu?“

„Uzavře ji. Je to jenom kluk. Vystrašený kluk. Ano, je mocný, svým způsobem. Ale nedokáže se vyrovnat s vyhlídkou na doživotní trest. Má informace o firmě – klíčové informace. To je všechno, co potřebujete vědět, prozatím. Dostaňte ho na naši stranu. Já zařídím dohodu.“

„Co ten kluk udělal?“

„Před patnácti hodinami zastřelil svoji přítelkyni. Máme zbraň, máme svědky, kteří ho viděli na místě činu, a máme forenzní expertizu. Zkrátka celý balíček. Vy musíte udělat to, že ho přimějete, aby propustil současné právníky a vás si najal jako obhájce. A donutíte ho, aby se mnou uzavřel dohodu.“

„Vyloučí mě z advokátní komory. Jsem v obrovském střetu zájmů. Nemůžu přesvědčit klienta, aby přijal dohodu, která je výhodná pro moji ženu.“

Choval se, jako by mě neslyšel. „Chceme, aby se k obvinění vyjádřil ještě před předběžným slyšením. Musejí ho obžalovat během čtyřiaadvaceti hodin od zatčení. Sebrali ho už včera večer, ale za vraždu ho formálně zatkli až dnes ráno. Vyslechli ho, obvinili a dnes večer bude na cestě do vazební věznice. Zítra před polednem musí být obžalován, to je váš tachometr. Máte patnáct hodin na to, abyste se naboural do firmy a ukradl jim klienta. Pokud se vám podaří, aby si vás najal, soudce pravděpodobně nařídí předběžné slyšení na další den. Chci, aby přiznal vinu ještě před předběžným slyšením, dokud je pod tlakem a dokud bude státní zástupce ochotný jednat. Je to doba, kdy bude nejzranitelnější. Navíc by nebylo dobré, kdybychom od toho chlápka získali jen důkazy, abychom mohli zničit partnery. Chceme peníze firmy. Vezměte si Bernieho Madoffa – největší razie ohledně finančního podvodu v historii, ale braná jako neúspěch orgánů činných v trestním řízení, protože se jim nepodařilo získat zpět hotovost. Chceme partnery a peníze. Abychom získali obojí, musíme jednat rychle, než peníze zmizí. Když to zmáknete, zajistíme, aby Christine šla stranou.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Eddie, řeknu vám to na rovinu. Takhle funguje CIA. Získáme zdroj, ovládneme ho a využijeme. Tím zdrojem je váš nový klient. Potřebujeme ho mít pod kontrolou, abychom ho mohli využít. Dostanete dobrou kompenzaci. Po té záležitosti v Chambers Street víme, že umíte zvládat stres. Vždycky vás můžeme vyprovokovat k reakci, když budeme muset, Eddie Flyi.“

Eddie Fly mi říkali mafiáni, zejména můj starý kámoš Jimmy Klobouk. Když jsme byli malí a skončil nám trénink boxu, hráli jsme baseball. Jimmyho švihy jsem se nemohl rovnat, homeruny sázel jeden za druhým, ale měl jsem

rychlé ruce, které nikdy neminuly. Jméno Eddie Fly mi dal Jimmy. A když jsem se pustil do podvodů, už mi zůstalo.

Myslel jsem na Christine a Amy. Na profesní přísahu a podobné věci. Nemohl jsem dopustit, aby něco ohrozilo moji rodinu. A z toho, co mi Dell řekl, byl klient podle všeho vinný. Pomocť viníkovi přiznat se a uzavřít dohodu, abych zachránil svoji ženu, mi nakonec nepřišlo tak špatné.

„Musím to říct Christine, má právo to vědět.“

Dell zavrtěl hlavou. „Nic jí neříkejte. Čím méně toho ví, tím lépe. Co když zpanikaří a prozradí to některému z partnerů? V tu ránu by byla mrtvá a celá operace by zkrachovala. Ne, nic jí neříkejte. Koupíte jí jízdenku, aby se z toho dostala. To stačí.“

Viděl jsem v tom logiku. Netušil jsem, jak by Christine reagovala, nebo jestli by mi vůbec věřila. Podíval jsem se na Della.

„Kdo je ten klient?“

„Je to váš cíl. Získáte ho jako klienta a přimějete ho, aby se přiznal k vraždě výměnou za dohodu s námi. Dostane snížený trest, firma půjde ke dnu, my získáme peníze a vy získáte Christine.“

Dell se podíval na Kennedyho.

„Potřebuju si protáhnout nohy.“ Dell vstal od stolu a já si všiml, že lehce kulhá. Třel si stehno a rozchodil to.

„Z útoku na Farúka jsem nevyvázl bez jizev, pane Flynnne. Chci to mít pevně v rukou. Připravili mě o svědka, o moji analytičku. *Dostanu je.*“

Odešel dozadu a já slyšel, jak zavírá dveře do koupelny. Kennedy se předklonil, aby nás Dell neslyšel.

„Ta analytička, která umřela při útoku na kolonu s Farúkem, se jmenovala Sophie. Byla Dellovou chráněnkou. A jeho milenkou. Slyšel jsem, že měli vztah. Skutečný. Bere si to osobně. Udělejte mu laskavost.“

„Vyhrožuje mojí ženě.“

„Dělá svoji práci. Nechce ublížit vaší rodině. Dává vám pro Christine propustku z vězení. Dobře víte, že nezáleží na tom, jestli Christine měla v úmyslu prát peníze, nebo jestli šlo jen o nevinný omyl. Faktem je, že ten dokument podepsala bez hloubkové kontroly. A je jedno, jestli jí partneri lhali. Nemůže se ničím hájit. Dell jí dává možnost, jak se z toho vyvléknout.“

„Pořád jste mi neřekli, kdo je klient a jak může zničit firmu.“

„On je klíč, Eddie. Nebo spíš – on má klíč. Myslíme si, že v tuhle chvíli bude asi nejlepší, když nebudete vědět moc o tom, co na firmu má. Ale je to jediný člověk, který nás může přivést k penězům. Pár dní teď budete pod obrovským tlakem. Víím, že jste dobrý, proto jsme koneckonců tady, ale nemůžeme riskovat, že od vás něco unikne, třeba jen náhodou. Pokud si klient bude myslet, že se ho snažíte obrátit proti firmě, mohl by se stáhnout. Řekněte mu, že mu dokážete zajistit výhodnou nabídku. Stačí, když si promluví s vašimi kontakty. Z takového bodu to už můžeme převzít my.“

Slyšel jsem, jak Dell přichází zpoza rohu.

„Dobře, jak to uděláme?“

Kennedy se viditelně uvolnil. Ti dva agenti, které jsem zranil, taky. Dell našpulil rty a přikývl. Zdálo se, že mu blesklo v očích.

„Zítra vám můžeme pomoci zdržet jeho právníka, než přijde k soudu. Získáme vám trochu času. Pak už budete na všechno sám.“

„A jeho současní právníci jsou...“

„To se vsaďte. *Harland a Sinton*.“

ČÁST PRVNÍ

PŘÍPRAVA

Pondělí 16. března**Šestatřicet hodin do výstřelu**

Můj táta mi jednou řekl, že v nečisté hře existují dva základní způsoby fungování: krátkodobé podvody a ty dlouhodobé. Krátkodobé se obvykle odehrávají na ulici nebo v baru a trvají v rozmezí od pěti vteřin do pěti minut, jejich riziko je nízké stejně jako zisk. Dlouhodobé podvody vyžadují čas. Není neobvyklé, že zaberou šest měsíců, dokonce rok. Zahrnují podrobné plánování, průzkum, přípravu, spoustu finančních prostředků a vysoké riziko je vyváženo potenciálem velkého zisku.

Existuje ještě třetí typ podvodu – bleskový. Jedná se o dlouhodobý podfuk, který je zhuštěný do krátkého časového úseku od několika dní po týden. Klíčem je rychlost a představuje zdaleka nejrizikovější metodu. Na nácvik, plánování a přípravu je málo času. Většinou se celou dobu spoléháte na vlastní instinkt. Nikdo se nerozhodne provést bleskový podvod, pokud mu do klína nespadne něco neuvěřitelného, něco příliš dobrého na to, aby to prošvihnul, něco neodolatelného. Do města přiletí boháč, který rád hraje, jenže se zdrží jen týden. Nebo nečekaně přemísťují obraz

nedozírné hodnoty z místa, kde obvykle bezpečně odpočívá, kvůli mimořádnému úklidu. Takový typ akce. Rychlý, složitý, nebezpečný.

Slyšel jsem, jak tomu pamětníci říkají bleskový podvod, protože se musí spustit rychle – jako když zmáčknete spoušť. Název se ale odvozuje od skutečnosti, že pokud se podfuk nepovede, podvodník může očekávat bleskový zásah kulkou.

Ráno před svátkem svatého Patrika, ve čtvrt na devět, jsem začal první bleskový podfuk ve své kariéře. Jako většina dobrých podfuků, i tento začínal nenápadně. Nejdřív řada jednoduchých pohybů a gest – podvodnickovy nástroje, plán, jak zaháčkovat cíl, přinutit ho dělat si starosti a zapotit se, než se podvodník vytasí se zlatou vstupenkou, která je odpovědí na všechny problémy cíle.

Toho rána, když jsem vešel do oddělení pro zadržené v suterénu Manhattanského okresního soudu, jsem v pravé ruce držel schovanou dvacetidolarovou bankovku. Bankovka byla pečlivě složená, aby se mi dobře vešla do dlaně. Mé kroky se odrážely od leštěné podlahy pokryté linoleem, zatímco jsem procházel kolem mříží, které mě oddělovaly od zadržených čekajících na soudní jednání. Periferním pohledem jsem zaregistroval svůj cíl. Seděl daleko od ostatních vězňů, v rohu, hlavu skloněnou a ruce přes obličej. Podíval jsem se přímo na dozorce s brokovnicí, kterou svíral v náruči. Měl klíč od cely, v níž byl zavřený můj cíl a třicet dalších chlapů, co tu čekali na svá obvinění.

Většinu mužů, kteří se toho rána ocitli za mřížemi, tam přivedly drogy, alkohol nebo psychické problémy, chudoba nebo gangy. Část z nich za své uvěznění nepochybně vdělila kombinaci všech těchto věcí. Cíl byl jiný. Velmi odlišný. Byl rozhodně nejmenší z celé skupiny. Vypadal poměrně zdravě, ale byl až příliš hubený. Oranžová kombinéza na něm

visela. Někdo mu už vzal boty, viděl jsem jeho bílé ponožky. Dozorci vždycky odebírají šněrovací boty pro případ, že by se některý z vězňů pokusil buď sebe, nebo někoho jiného oběsit na tkaničkách. Místo Nike nebo Converse dostanou černé gumové sportovní boty. Cíl neměl žádné boty, takže bylo zřejmé, že někdo v cele mu vzal ty, ve kterých ho zatkli. Nikdo by nestál o věžňovy černé sportovní boty. Jeho rozčuchané kudrnaté vlasy karamelové barvy a brýle s drátěnými obroučkami způsobily, že vypadal trochu směšně. Až moc za hranicí podivínství, než aby byl cool, i když jsem pochyboval, že mu to někdy někdo řekl.

Když jste miliardář, lidé se najednou chovají velmi zdvořile.

Neil, policista v oddělení pro zadržené, známý jako dozorce v jámě, slyšel, jak se blížím, a posunul si brokovnici v náruči. Cela pro zadržené představovala pro právního zástupce reklamní příležitost. Chlapi sledovali, kdo složil kauci a kdo ne, kdo rychle dostal termín soudního jednání a jestli dotyčného pustili. A chlapi, kteří v té kleci seděli, měli spoustu času, aby se bavili. Neil dělal dozorce v jámě dvacet let. Můj bývalý partner zařizoval Neilův rozvod se slevou výměnou za to, že se o nás Neil zmíní mezi štamgasty.

Sakra, jak se tomu kreténovi podařilo dostat ven na kauci?

Eddie Flynn, to díky němu.

Z cely se ozývala ohlušující kakofonie nadávek, výkřiků a opileckého zpěvu. Při obvyklém rozruchu si mého rozhovoru s Neilem nikdo nevšimne. Mluvil jsem s ním už před několika hodinami a vymysleli jsme si pro můj ranní příchod určitý postup. Něco, co upoutá pozornost cíle.

Zastavil jsem se před Neilem a mrknul na něj. Nabil brokovnici. Ten zvuk, to nezaměnitelné prasknutí a sklouznutí,

stačí k tomu, aby kohokoli zarazil. Dokonce i když jsem stál zády k mřížím, cítil jsem pohled každého vězně. Napřáhl jsem pravačku, abych dozorci potrásl rukou. Posunul jsem se doleva, aby cíl ten pohyb zaznamenal. Prsty jsem rozevřel dostatečně široce, aby miliardář viděl, jak peníze putují z ruky do ruky. Neil bankovku viditelně uchopil, takže si všichni mohli všimnout, jak ji strká do náprsní kapsy. Otevřel mi celu, což je přísně zakázané, a já vstoupil do nádrže se žraloky. Zbývalo mi jen hodit návnadu do vody.

Popo, vyslovováno po-po, můj klient fetiš, mě přivítal mrzutým kývnutím. Popo pocházel z Los Angeles a stal se profesionálním práskačem. Do města se přestěhoval, když mu v kalifornském Fresnu začalo být příliš horko. Na chlapa v jeho situaci vypadal docela dobře. Džíny měl na jedné straně roztržené, nátělník posetý skvrnami od jídla. Byl cítit starými výkaly a cigaretami. Vyzáblý trup pokrývala hustá vrstva potu. Pot znamenal brzký nástup heroiového abstinence. Popo nosil levné nazouvací tenisky, aby si při zatčení, v jeho případě zcela pravidelném, mohl nechat vlastní boty. Ve skutečnosti se jmenoval Dale Barnes. Tak se alespoň vždycky představil poldům. Jenže donášel tak často, že si vysloužil pouliční přezdívku Popo, což znamenalo „policie“. Původ slova je nejasný, ale zdá se, že vzniklo v Kalifornii, když poldové hlídkovali vedle sebe na kolech v tričkách s nápisem „PO“ jako „Police Officer“ na zádech. Lidi pak mohli číst PO PO. Pro udavače a jeho aktivity nebylo takové označení dvakrát dobré.

Popo cedil slova skrze popraskané a krvácející rty. „Kde jsi byl, právníku?“

Zněl trochu našťavaně, přesně jak jsme se domluvili.

„Kupoval jsem ti snídani.“ Podal jsem mu sáček, který jsem nesl schovaný pod složkou. Posadil jsem se na lavičku po Popově levé ruce. Popo seděl nejbliž k cíli, který zabíral

místo několik desítek centimetrů napravo od Popa, na konci lavice. Poté, co jsem si brzy ráno promluvil s Neilem, dal mi k telefonu Popa. Řekl jsem svému klientovi, aby se na toho podivínsky vyhlížejícího bělocha nalepil. Třesoucími se prsty otevřel pytlík a začal hltat hamburger. Nechal jsem ho jíst. Druhý hamburger nabídl muži po své pravici. Ten odmítl. V tu chvíli mě napadlo, že tvoří podivnou dvojici. Oběma bylo dvaadvacet, oba se narodili ve stejném městě, oba žili ve stejném městě a oba si chladili zadek na stejné vězeňské lavici. A přesto mohli klidně pocházet z různých planet. Jeden z planety bohatých, druhý z planety chudých.

Cíl se jmenoval David Child. Vlastnil nejrychleji rostoucí sociální síť v historii – Reeler. Za tři roky od spuštění udělala z Davida Childa miliardáře a facebook díky ní vypadal jako dávno zapomenutý myspace. Neuplynul týden, aby se neobjevil nějaký příběh o reeleru nebo Davidovi, který plnil titulní stránky novin. S hlavou skloněnou na prsa a zpočnými vlasy jsem ho skoro nepoznal. Zblízka mi nepřipadal jako typ, co by se do něčeho zapletl. Vypadal jako poctivec. Ale na druhou stranu, spousta rovných chlapů je schopná vraždit. Ten kluk byl génius, ale nedokázal jsem zjistit jeho spojení s *Harlandem a Sintonem*. Jasně, zastupovali ho jako klienta, ale co jiného je spojovalo? Nemohl jsem na to přijít. Zatím ne. Podíval jsem se na Davida a Popa, jak sedí na stejné lavici. Zločin skvěle zahazuje rozdíly mezi lidmi.

„Tak jak dlouho tentokrát, Eddie?“ zeptal se Popo.

Nasál jsem vzduch skrz zuby. Zvuk, který klient nechce slyšet.

„No, nemáme tady pravidlo tří, ale vzhledem k tomu, že se blížíš ke svému třiačtyřicátému zářezu, tak bych řekl půl hodiny, maximálně pětáčtyřicet minut. Za tu dobu už přesvědčím státního zástupce, aby stáhl obvinění, a budeš moct odkráčet.“

Jakmile jsem věčnému delikventovi a feťákovi řekl, že ho do hodiny dostanu ven, uslyšel jsem pohrdavé zasmání. David otočil hlavu a zíral na mě. Záměrně jsem se vyhýbal očnímu kontaktu a dál jsem se nenuceně díval na svého klienta.

„Říkal jsem ti, že Eddie je borec.“ Popo se otočil a přátelsky štouchl Davida do ramene. „Doufám, Eddie, že se to neprotáhne. Ještě něco mám.“

„Udělám, co bude v mých silách, ale nejsem kouzelník. Měl bych tě dostat ven před půl jedenáctou, ale nic neslibuju.“

Usmál se. Pravdou bylo, že Popa zatkli každou druhou neděli večer. Taková byla naše dohoda. Před pár měsíci se nechal načapat při loupeži a čekal ho pořádný trest. Nezbyvalo mu nic jiného než spolupracovat s policií a s mojí pomocí se dohodli. Pokud jste placený informátor, máte dvě možnosti, jak dostat svoje peníze – šedesát tři dolarů šedesát centů týdně, nebo vám stát zaplatí právního zástupce, jehož si vyberete, za maximálně sto padesát dolarů na hodinu. Tento nový pilotní program, který poskytoval peníze na soukromého právníka na rozdíl od běžného charitativního nebo jeho státem částečně financované alternativy, byl navržený tak, aby se snížila zátěž na úřad veřejného obhájce a ostatní přetížené právní instituce a aby se zabránilo střetu zájmů úřadu veřejného ochránce práv. Nebylo totiž neobvyklé, že veřejný obhájce zastupoval současně udavače i člověka, kterého dotyčný udal. I když šlo o dobrý nápad, v praxi si většina prostě vzala těch šedesát tři dolarů a šedesát centů.

Popo ale ne.

Dokud Popa zatkli každou druhou neděli za držení narkotik, mohl jsem si naučtovat šest hodin za to, že jsem ho následující den zase dostal ven. Jeho drogami zmožené

mysli stále nějak unikalo, že je placeným policejním informátorem, takže jsem se musel v pondělí účastnit soudu a všechno vyřešit za sto padesát za hodinu. Nemůžete být nastrčeným člověkem v drogovém gangu, aniž byste u sebe něco měli – takže stažení obvinění bude hračka. I tak jsem si s propuštěním Popa normálně dával na čas. S Popovou pomocí jsem ministerstvu spravedlnosti naučtoval asi patnáct stovek měsíčně, padesát dolarů jsem dal seržantovi na příjmu ve vazební věznici a dalších pět set Popovi, jenž na oplátku platil za ochranu místnímu dealerovi, aby ho nezabili za to, že je práškač. Někdo podobně vyhlášený jako Popo potřeboval veškerou pomoc, kterou mohl dostat, aby na ulici zůstal naživu. Dealer dal Popovi jména svých lidí, kteří na nárožích pracovali moc pomalu a nechali je sebrat. A dealer mohl přivést čerstvé a levnější talenty. Koneckonců, kdo nedokázal prodat na ulici v New Yorku drogy za dva tisíce dolarů denně, stejně neměl v byznysu co dělat. Šlo o výhodný obchod pro všechny. Všichni dostali zapláceno, statistiky kriminality vypadaly lépe a úřad veřejného obhájce získal trochu volného času. Nikomu se nic nestalo a město si nechalo proplatit šek.

Hezký kolotoč peněz.

„Vydrž. Mluvil jsem se státní zástupkyní. Je to moje kamarádka. Tvůj případ vezme jako první, abys odsud mohl rychle vypadnout.“ Plácnul jsem Popa po mokrých zádech.

Vstal jsem a nabídl jsem svému klientovi poslední radu.

„Asi za deset minut se připrav. Nic neříkej a nech všechno mluvení na mně. Rozumíš?“

Přikývl. Spokojeně jsem se otočil k odchodu. Očekával jsem, že bych se mohl dostat ke dveřím klece dřív, než na mě David zavolá. Oslovil mě ještě předtím, než jsem udělal třetí krok.

„Promiňte, pane, máte chvílku?“

Zastavil jsem se, ale neotočil.

„Veřejný obhájce přijde k soudu později. Já neposkytuju bezplatnou právní pomoc, ani nejsem *pro bono*, kamaráde,“ řekl jsem.

„Ne..., ne... Vy mi nerozumíte. Já už právníka mám... Jen že...“

Napůl jsem se otočil a přerušil ho. „Tak to mě nepotřebujete.“

„Ne, počkejte, zastavte se, prosím. Jen se vás musím na něco zeptat, prosím.“ Propletl si prsty a pak zvedl ruce pod bradu. Tiše mumlal *prosím*, pořád dokola. Ačkoli se mnou zoufale chtěl mluvit, nechtěl vstát. Jeho strach vstát z lavičky a tím na sebe upoutat pozornost kumpánů z cely převážil nad jeho beznadějí.

„Uklidněte se. To je v pořádku. Poslyšte, neznám vás odněkud?“

Zdalo se, že se zmenšil. Pažemi objal svoje tělo. Poslední, co chtěl, bylo, aby ho někdo poznal.

„Myslím, že jsme se ještě nesetkali,“ zadrmolil.

„Co pro vás mohu udělat?“ Přistoupil jsem k němu.

„Můj právník mi včera večer řekl, že přijde ráno. Ještě se neukázal a já mám strach. Já... Já nejsem zvyklý...“

„Ještě nikdy vás nezatkli. Pochopil jsem. Kdo vás zastupuje?“

„Gerry Sinton.“

„Z firmy *Harland a Sinton*?“

„Ano. Zdá se, že vás to překvapilo.“

„No, trochu. Moje žena je advokátka u *Harlanda a Sintona*. Myslel jsem si, že se zabývají výhradně korporátním právem.“

„S Gerrym se známe už dlouho. Věřím mu. Viděl jste ho ráno?“ Hlas mu přeskakoval, protože měl rozedřené hrdlo. Neil mi řekl, že David většinu noci probrečel, dokud se

ho Popovi nepodařilo uklidnit. Byl to moudrý krok, chlapi v kleci vycítí slabost na kilometry daleko.

„Ne, myslím, že jsem dnes ráno Gerryho neviděl, ale jsem si jistý, že se brzy objeví.“

Všiml jsem si, že má malé a jemné ruce. Třásl se mu a hrozilo, že ho strach přemůže úplně. Čelist mu pracovala jako sbíječka, oči měl zarudlé a rozšířené. Když jsem se otočil k odchodu, natáhl ruku a chytil mě za zápěstí.

„Hej, vy tam! Ruce pryč,“ řekl strážný Neil.

Cíl mě pustil a obličej se mu stáhl.

„Počkejte, prosím. Možná byste mohl zjistit, jestli Gerry dorazil? Nemůžu mu zavolat a už by tady měl být. Za váš čas vám zaplatím. Možná byste mohl zavolat manželce? Abyste zjistil, jestli ho neviděla?“

Popo neměl bankovní účet, neměl žádné peníze ani jiné věci kromě oblečení na sobě. Kennedy mi řekl, že Davidovo čisté jmění činí 1,9 miliardy dolarů, že vlastní jachtu, vozový park, tři nemovitosti a basketbalový tým. Právě teď dělilo Davida od Popa jen málo. Oba potřebovali to své. Popo heroin, David svého právníka a jejich bolest postavila oba muže na stejnou úroveň způsobem, jakému se může vyrovnat jen smrt nebo nemoc.

„Christine pracuje pro Bena Harlanda. Nevím, jak často vidá Gerryho Sintona, ale stejně jí zavolám.“

Zatímco jsem předstíral, že mobilem volám Christine, zkontroloval jsem si hodinky. Když se mi podařilo zbavit se Della a federálů, a než jsem přišel k soudu, zkoušel jsem se jí dovolat šestkrát. Nezvedla mi to. Abych byl upřímný, stejně jsem nevěděl, co bych jí řekl, kdyby hovor přijala. Napadlo mě, že jí řeknu, aby zůstala doma. Jenže stejně by mě zřejmě neposlechla, pokud bych jí nevyklopil všechno. Pak jsem došel k závěru, že Dell má nejspíš pravdu – čím víc toho bude vědět, tím větší nebezpečí jí hrozí.